

Sygn. akt I C 195/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mirosława Polak - Pawlaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko A. C.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IC 195/12

UZASADNIENIE

Powód M. P. w pozwie skierowanym przeciwko A. C. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2012 roku, sygn. akt IC 5/12 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności a nakazującego powodowi aby zapłacił na rzecz pozwanego kwotę 89.000 zł wraz z odsetkami i kosztami pozwany złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Komornik wszczął postępowanie i dokonał zajęcia wynagrodzenia i konta bankowego powoda. Powód dokonał całkowitej spłaty zobowiązania, lecz pozwany nadal prowadzi przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. Ograniczył jedynie postępowanie o kwotę 12.000 zł.

Pozwany A. C. nie uznał żądania pozwu, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym taryfowych kosztów zastępstwa prawnego.

W odpowiedzi na pozew podniósł, iż twierdzenia powoda dotyczące spełnienia całości zobowiązania wynikającego z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Legnicy w dniu 7 lutego 2012 roku w sprawie IC 5/12 nie polegają na prawdzie. Do chwili obecnej powód nie zapłacił pozwanemu części należności wynikającej z tego orzeczenia tj. około 53.000 zł wraz z odsetkami.

Sąd ustalił:

Powód M. P. i pozwany A. C. w dniu 17 października 2011 roku zawarli umowę sprzedaży udziałów mocą której pozwany sprzedał powodowi swoje udziały w Spółce (...) sp. z o.o. za kwotę 179.000 zł. Należność miała być wpłacona na konto pozwanego w terminie 3 dni.

(dowód: umowa sprzedaży udziałów k. 36-38)

Powód nie uzyskał spodziewanego kredytu i nie uiścił należności w terminie. Na poczet należności M. P. zapłacił A. C. gotówkę w kwocie 10.000 zł, na którą pozwany wystawił mu pokwitowanie.

(dowód: pokwitowanie na k.6 akt INc 5/12 – bez daty, zeznania

pozwanego)

Następnie w dniu 2 grudnia 2011 roku powód przekazał pozwanemu gotówkę w kwocie 20.000 zł i sprzedał mu samochód A. za kwotę 50.000 zł. Pozwany wystawił mu tego dnia pokwitowanie na kwotę 70.000 zł.

(dowód: pokwitowanie k. 12 akt, umowa kupna sprzedaży k.10 akt,

zeznania pozwanego i świadka S. k. 60, 169 odwrót i

170, E. S.W. S.J.

C.)

W dacie sprzedaży samochodu i wystawienia pokwitowania na kwotę 70.000 zł strony podpisały umowę kupna sprzedaży samochodu bez daty i numeru nadwozia. Pozwany po zawarciu umowy dopisał do tej umowy datę i numer silnika.

(dowód: umowa k. 183, zeznania pozwanego)

W dniu 2 grudnia 2011 roku strony podpisały umowę kupna-sprzedaży samochodu A., lecz jego wydanie nie nastąpiło, ponieważ samochód znajdował się w warsztacie w celu naprawy stłuczonego reflektora. Powód przekazał pozwanemu dokumenty samochodu w języku niemieckim, ponieważ samochód był zarejestrowany na terenie Niemiec.

(dowód: zeznania pozwanego, tłumaczenie z dnia 7 grudnia 2011 roku

k. 81, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 100, płyta k.

161)

Wobec problemów z rejestracją wynikających z zawarcia w Polsce umowy sprzedaży samochodu zarejestrowanego na terenie Niemiec sporządzono jeszcze dwie kolejne umowy kupna-sprzedaży samochodu z datą 6 grudnia 2011 roku, umiejscowione w C. i w K.. Pozwany i syn powoda K. P. w dniu 15 grudnia 2011 roku pojechali do Niemiec wyrejestrować samochód nabyty przez pozwanego. Umowa z 6 grudnia 2011 roku, umiejscowiona w K. i zawierająca cenę samochodu 39.200 zł była podstawą zarejestrowania samochodu i jego oclenia oraz rozliczenia z urzędem skarbowym.

(dowód: zeznania pozwanego i świadka E. S.,

W. S., częściowo K. P., J.

C., umowy k. 137, 143, 183, 193, informacja

Urzędu Miejskiego we W.k. 136, informacja Urzędu

Celnego k. 192, zaświadczenia k. 217, 218, zaświadczenie o
opłaceniu cła i inne dokumenty celne k. 220-225)

Pozwany oczekiwał na wydanie samochodu do 9 grudnia 2011 roku i wystąpił do Prokuratora z zawiadomieniem o przestępstwie . W dniu 9 grudnia 2011 roku powód przeprowadził badanie techniczne samochodu, a następnie przekazał go pozwanemu. W dniu 12 grudnia 2011 roku pozwany opłacił akcyzę, a dnia 21 grudnia 2011 roku samochód został zarejestrowany.

(dowód: zeznania pozwanego, zawiadomienie k. 49, zeznania

świadków E. S., W. S., J.

T. C., K. K.,

zaświadczenie k. 52, informacja Urzędu Miasta k. 136-137,

dokument opłaty akcyzy k. 220)

W dniu 16 grudnia 2011 roku powód przekazał pozwanemu gotówkę w kwocie 10.000 zł na co pozwany wystawił pokwitowanie.

(dowód: pokwitowanie k. 11)

Pismem z dnia 13 stycznia 2011 roku pozwany wezwał powoda o zapłatę pozostałej do uiszczenia należności z tytułu sprzedaży udziałów w kwocie 89.000 zł, a wobec braku tej wpłaty wystąpił z powództwem do Sądu Okręgowego w Legnicy w dniu 30 stycznia 2012 roku. Sąd Okręgowy w Legnicy nakazem zapłaty z dnia 7 lutego 2012 roku nakazał M. P. aby zapłacił na rzecz A. C. kwotę 89.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.112,50 zł tytułem kosztów procesu. Nakaz uprawomocnił się 9 marca 2012 roku i nadano mu klauzulę wykonalności.

(dowód: akta Sądu Okręgowego w Legnicy sygn. INc 5/12)

W dniu 13 marca 2012 roku pozwany złożył wniosek egzekucyjny do Komornika Sądu Rejonowego w L.. W okresie prowadzonej egzekucji Komornik wyegzekwował od powoda i powód dobrowolnie wpłacił pozwanemu następujące należności:

- kwotę 7.214,85 zł w dniu 22 czerwca 2012 roku
- kwotę 12.000 zł w dniu 6 lipca 2012 roku
- kwotę 20.500 zł w dniu 11 lipca 2012 roku
- kwotę 3.000 zł w dniu 21 sierpnia 2012 roku

Łącznie pozwany otrzymał od pozwanego w okresie prowadzonej egzekucji kwotę 42.226,11 zł. Pozwany ograniczył egzekucję o kwoty otrzymane od powoda i wyegzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego. Stan zaległości powoda na rzecz pozwanego w toku egzekucji wynosił na dzień 12 września 2012 roku kwotę należności

głównej 55.545,07 zł, odsetki w kwocie 435,23 zł i dalsze odsetki ustawowe. Postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona tytułem zabezpieczenia roszczenia w niniejszej sprawie.

(dowód: akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w

L. C. W. sygn. KM 978/12)

Sąd uznał:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia powoda jest przepis art. 840§1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z jego dyspozycją dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Okoliczności związane z zawarciem umowy sprzedaży udziałów, należność wynikająca z umowy oraz termin jej wykonania są między stronami bezsporne. Strony nie kwestionowały również wysokości i terminów poszczególnych wpłat dokonanych przez powoda z tytułu wykonania umowy. Jak wynika z ustaleń Sądu wszystkie należności uiszczone przez powoda wobec pozwanego zostały przez A. C. pokwitowane, a w toku egzekucji pozwany jako wierzyciel ograniczał wnioski egzekucyjne w takim zakresie, w jakim otrzymywał kolejne należności wyegzekwowane przez komornika i uiszczone dobrowolnie przez powoda.

W niniejszej sprawie powód podnosił, że sprzedał pozwanemu samochód A. za kwotę 50.000 zł. Twierdził również, że w dniu 2 grudnia 2011 roku przekazał pozwanemu gotówkę w kwocie 70.000 zł, na którą otrzymał pokwitowanie. Podkreślił równocześnie, że przekazanie gotówki miało miejsce wcześniej, a zawarcie umowy kupna sprzedaży samochodu nastąpiło w innym, późniejszym terminie. Pozwany nie kwestionował faktu nabycia samochodu A. za cenę 50.000 zł, o którą zmniejszył się dług powoda. Równocześnie zarzucił, że zawarcie umowy kupna sprzedaży samochodu nastąpiło w dniu 2 grudnia 2012 roku i tego samego dnia, równocześnie z zawarciem umowy dotyczącej samochodu A., powód przekazał mu gotówkę w kwocie 20.000 zł i pozwany wystawił mu pokwitowanie na sumę 70.000 zł obejmującą należność za zakupiony samochód i otrzymaną gotówkę. Powód dowodził przed Sądem, że zawarcie umowy kupna-sprzedaży samochodu nastąpiło w innej dacie, a zatem pokwitowanie nie mogło obejmować należności za przekazany pozwanemu samochód A.. Podniósł zatem, że jego dług jest niższy o 50.000 zł niż uznaje to pozwany,

Istota sporu sprowadza się o badania zarzutów powoda dotyczących całkowitej spłaty zobowiązania wobec pozwanego, a w szczególności rozliczeń stron dotyczących sprzedaży samochodu i wystawienia przez pozwanego w dniu 2 grudnia 2011 roku pokwitowania na kwotę 70.000 zł.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie potwierdziło, że twierdzenie powoda o tym, że umowa kupna sprzedaży samochodu A. została zawarta w innym terminie aniżeli wystawienie przez pozwanego pokwitowania na sumę 70.000 zł jest nieuprawnione.

Powód wykazał, że po zawarciu umowy w grudniu 2011 roku jeszcze korzystał z samochodu A.. Tę okoliczność potwierdzili świadkowie J. K., E. S., W. S., K. P., A. Ż., K. B. i M. R.. Potwierdził tę okoliczność również pozwany, który przedstawił swoje doniesienie do Prokuratury z dnia 9 grudnia 2011 roku i dowód badania technicznego samochodu z dnia 9 grudnia 2011 roku przeprowadzonego przez powoda jako dowód tego, że co najmniej do 9 grudnia 2011 roku samochód pozostawał w posiadaniu M. P.. Fakt korzystania przez powoda z tego samochodu co najmniej do dnia 9

grudnia 2011 roku nie jest jednak – zdaniem Sądu - dowodem na to, że umowa miała być zawarta we wskazanym przez powoda terminie około 19-20 grudnia 2011 roku, albowiem przeczą temu wyniki postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu twierdzenia pozwanego, że umowa była przez strony zawarta w dniu 2 grudnia 2011 roku zostały przez niego należycie poparte innymi dowodami w sprawie. Pozwany przyznał, że podpisując umowę strony nie zapisały daty jej zawarcia i pozwany sam tę datę dopisał na posiadanym egzemplarzu umowy. Wskazał również, że od dnia 5 grudnia 2011 roku dysponował dowodem rejestracyjnym (niemieckim) samochodu A.. Świadczy o tym data nagrania widoku tego dokumentu na przedłożonej przez niego płycie (k.161), data tłumaczenia tego dokumentu w dniu 7 grudnia 2011 roku, a także daty zawarcia kolejnych umów w dniu 6 grudnia 2011 roku, które stanowiły podstawę opłaty przez pozwanego akcyzy w dniu 12 grudnia 2011 roku i rejestracji samochodu w dniu 21 grudnia 2011 roku. Zeznania pozwanego znalazły potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków, w szczególności J. S., który był obecny przy zawarciu umowy kupna sprzedaży –samochodu, a także w zeznaniach żony pozwanego J. C.. Te zeznania są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Na szczególny walor zasługują zeznania J. S. złożone przed Sądem Rejonowym w Legnicy w sprawie IV P 55/12. Świadek składając zeznania w niniejszej sprawie przyznał, że zawarcie umowy kupna sprzedaży samochodu odbyło się w jego obecności początkiem grudnia 2011 roku. Składając zeznania przed Sądem Rejonowym stwierdził, że zawarcie umowy nastąpiło 2 grudnia 2011 roku i wyjaśnił, że sprawdził tę datę już po złożeniu zeznań w niniejszej sprawie w oparciu o swoje pokwitowanie należności, którą otrzymał w tej samej dacie, co zawarta między stronami umowa dotycząca sprzedaży samochodu za kwotę 50.000 zł. Okoliczności związane z zawarciem umowy opisał szczegółowo również pozwany i jego zeznania należy uznać za logiczne i wiarygodne. W tej sytuacji nie mogą się ostać zeznania świadka I. P., która twierdziła, że była obecna przy wręczeniu pozwanemu sumy 70.000 zł i wystawieniu przez niego pokwitowania tej kwoty, a także, że zawarcie umowy kupna-sprzedaży samochodu nastąpiło później niż przekazanie gotówki i wystawienie pokwitowania. Nie są również wiarygodne zeznania K. P., który zeznał, że fizyczna sprzedaż nastąpiła 15 grudnia 2011 roku. . Te zeznania w ocenie Sądu nie zasługują na wiarę, albowiem pozostają w sprzeczności z innymi dowodami w sprawie. Zeznania świadka K. P. potwierdzają jedynie datę wyrejestrowania samochodu A. w Niemczech i okoliczność, że w tej dacie samochód był w C. (miejsce zamieszkania pozwanego).

W tych okolicznościach, skoro za wiarygodne uznał Sąd twierdzenie pozwanego o tym, że wbrew zarzutom powoda, umowa kupna sprzedaży samochodu i wystawienie pokwitowania na kwotę 70.000 zł nastąpiły tego samego dnia – 2 grudnia 2011 roku - to tym samym za wiarygodne uznać należy również, że pokwitowanie obejmowało zarówno cenę samochodu jak i otrzymaną przez pozwanego gotówkę w kwocie 20.000 zł. Znamiennym dla tej oceny jest również, że powód nie podniósł zarzutu przeciwko wydanemu przeciwko niemu nakazowi zapłaty w sprawie INc 5/12, który oparto na tym samym założeniu, że pokwitowanie kwoty 70.000 zł stanowiło równocześnie rozliczenie zakupu samochodu A.. Podniósł ten zarzut dopiero twierdząc, że spłacił całą należność, podnosząc argumenty, które miałyby powstać jeszcze przed powstaniem tytułu egzekucyjnego.

Powód kwestionował autentyczność swego podpisu na kolejnych umowach kupna-sprzedaży samochodu datowanych 6 grudnia 2011 roku. Ta okoliczność pozostaje bez wpływu na treść ustaleń Sądu, skoro od 5 grudnia 2011 roku pozwany dysponował dowodem rejestracyjnym samochodu, a w dniu 7 grudnia 2011 roku sporządził jego tłumaczenie na potrzeby opłacenia akcyzy w dniu 12 grudnia 2011 roku i jego późniejszej rejestracji. Z tych powodów Sąd ostatecznie pominął dowód z opinii biegłego grafologa na okoliczność badania autentyczności podpisów na dwóch umowach datowanych 6 grudnia 2011 roku, albowiem uznał tę okoliczność za zbędną dla postępowania.

Sąd pominął również dowód z zeznań powoda, albowiem powód nie usprawiedliwił swojej nieobecności w dniu 1 marca 2013 roku mimo wezwania do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia tego dowodu (k. 176 i 214 akt). Powód nie stawiał się również na kolejnej rozprawie (z powodu choroby, którą właściwie udokumentował). Sąd nie uwzględnił jego wniosku o odroczenie rozprawy uznając, że zmierza on jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania wobec zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

W powyższych okolicznościach przyjął Sąd, że powód nie dostarczył dowodów na poparcie swoich twierdzeń o wygaśnięciu jego zobowiązania z powodu jego całkowitej spłaty.

Na marginesie należy dodać, że nawet, gdyby przyjąć zarzut powoda odnośnie rozliczenia samochodu za trafny – czego nie wykazano w tym postępowaniu - to i tak powód byłby zobowiązany do zapłaty pozostałej, nie uiszczonej kwoty wynikającej z egzekwowanego tytułu wykonawczego w wysokości 5.545,07 zł (zaległość 55.545,07 zł – ewentualna kwota 50.000 zł = 5.545.07 zł).

Zważywszy jednak na to, że powód tej okoliczności nie udowodnił, to należy przyjąć, że M. P. jest nadal zobowiązany do zapłaty należności wobec A. C. w kwocie 55.545,07 zł. Skoro pozwany ograniczył postępowanie egzekucyjne do tej należności to powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, będącego podstawą postępowania egzekucyjnego nie mogło być uwzględnione.

Z tych powodów Sąd uznał, brak jest podstaw do uwzględnienia

żądania z mocy art. 840 k.p.c., a zatem powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach wynika z treści art. 98 k.p.c.